

Welcome To Đà Lạt

Ngày xưa lên Đà Lạt, thấy đẹp hơn Di Linh, thấy đẹp hơn Đại Ninh, thấy hơn xa Tùng Nghĩa...

Đà Lạt xưa có nghĩa: Thành Phố Của Mơ, Thành Phố Của Nhạc Thơ, Thành Phố Của Hội Họa,

Thành Phố Của...gì nữa, tha hồ ta đặt tên! Có một điều không quên: Đà Lạt là Yêu Quý!

Ai lên đó cũng nghĩ: Đà Lạt là Tuyệt Vời: Núi cao chạm đến trời...lũng sâu hoa thơm ngát...

Những con chim biết hát. Những con nai biết cười, Những con voi, bầy voi của Chị Em Trưng Trắc...

Đà Lạt ơi Đà Lạt!
Ngày xưa là ngày xưa...

Đà Lạt nay, bây giờ: thua xa cả Trại Mát, không bằng góc Cầu Đất nói gì là Cà Beu!

Đà Lạt đâu còn mưa, mà mưa thật tàn bạo: Thềm xi măng không ráo, phố cao cũng ngập bùn...

Suối Cam Ly loảng ngoảng cũng biết bao rác rến. Nhiều đường đi chỉ đến Biệt Phủ của các quan!

Đà Lạt chừ tan hoang: Núi Bà bị cạo trọc. Chuông Chùa ngân như khóc...gọi người đi không về...

Con gà Nhà Thờ kia nhiều năm không gáy nữa! Chuông nửa chừng tan vỡ cùng những trái thông rơi!

Ôi những trái thông rơi, phấn thông vàng nhòe nhoẹt...Bầy khỉ kêu khếch khếch: "Chúng Ông Đã Thành Người!"...

"Chúng Ông Đã Thành Người!", ghen ngào bà Mẹ Huế, áo đầm đìa mưa lệt, gánh bún bò lang thang...

*

Không còn nữa Nhà Văn cầm cây bút vẩy mực! Những Nhà Thơ ngồi núp hiên cà phê làm tỉnh...

Họa sĩ đi vẽ hình tuyên truyền treo quanh chợ: Cảnh Việt Nam rực rỡ, Hồ Chí Minh giơ tay...

Nhiều bài hát cũng hay, "Tiếng Chày..." nghe róc rách, nghe như tiếng dao rạch mặt Mỹ Ngụ
thuở nào...

Đà Lạt chừ cờ đào, một ngôi sao lấp lánh...

Trần Vấn Lệ